

[Udenrigsministeren]

ske 1 pct., vi taler om i det første overenskomstår. Derudover er der et forslag om, at man skal reducere den lønpulje, der skal fordeles i det andet overenskomstår, med 75 mill. kr. Det svarer til $\frac{1}{4}$ pct. – $\frac{1}{4}$ pct., hr. Ninn-Hansen. Og så er der et forslag om, at de offentligt ansatte skal have 160 mill. kr. mere ved en bedre taktregulering.

Det var altså alternativet: et ukontrollabelt forslag til begrænsning af lønglidning – et forslag uden sanktioner, uden oplysning om, hvem der skal administrere det – et forslag om at reducere lønstigningen i det andet år med $\frac{1}{4}$ pct. og et forslag om at forhøje udgifterne til de offentligt ansattes lønninger med 160 mill. kr. Jeg konstaterer det roligt og uden malice, men det var altså det, der stod, da vi nåede frem til tredje behandling, det var alternativet. Jeg synes, det er nok så væsentlig en konstatering som de konstateringer, hr. Ninn-Hansen har været på udkik efter.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Her ved afslutningen af debatten om indgrebet på arbejdsmarkedet, hvor overenskomstlov og ny pris- og avancelov har været til debat, vil jeg også tillade mig at trække nogle ganske få ting frem fra den debat, der har været.

Jeg mener, at jeg uden at hæfte disse synspunkter på bestemte partier kan sige, at der er en 6 synspunkter, der er kommet frem under debatten.

Det første går ud på, at tjenestemændene skal have noget mere. Ja men det lyder da meget godt, og det er da rart at være flink, men når det fremsættes fra partier, der ofte beklager sig over, at bl. a. statens udgifter stiger for stærkt, så synes det ikke at være den helt gode løsning lige netop i en situation, hvor det fremsatte forslag forsøger at afbalancere tingene på begge områder.

Det andet tankesæt, der har været fremme, er, at man siger: mere til tjenestemændene, men så tager man det til gengæld fra LO-området. Tja, det er jo også vældig genialt. Det skal nok give ro på arbejdsmarkedet.

Det tredje synspunkt er, at man siger: mere til alle. Det behøver vist ikke særlig mange kommentarer ud over den, at alle egentlig er klar over, at der er en kant, og det ville i

hvert fald være uforsvarligt kort og godt at sige: mere til alle.

Det fjerde synspunkt er: mindre eller slet intet til alle. Det er i den forbindelse vigtigt at gentage, at den løsning, som der er fundet frem til, ærligt talt er en meget mager løsning, er en meget spartansk løsning, og det ville være ganske urealistisk at forestille sig, at man kunne komme længere ned, vel at mærke hvis man også vil have det, som alle lægger vægt på, ro på arbejdsmarkedet.

Det femte geniale synspunkt, der er lagt frem, er, at man skal stoppe lønglidningen sådan pr. lov. Helt ud i hver eneste virksomhed i dette land skal man altså kunne diktere, at der ikke må foregå nogen form for lønbevægelse, heller ikke det, vi kalder lønglidning. Det forekommer mig, at man dér tænker som Knud den Store – var det vist – der satte sig ned ved stranden og forbød bølgerne at skylle op på hans fødder. Det slap Knud den Store vist ikke særlig godt fra. Der er heller ingen grund til at tro, at man overhovedet kan lovgive og dermed lave det, man kalder stop for lønglidning. Det, man kan gøre, er, at man kan søge at dæmpe lønglidningen – også fordi lønglidningen nok har en tendens til at virke usolidarisk, fordi det er de stærkere grupper, der kan opnå det – og det er lige netop, hvad regeringen har gjort ved at lave en lovgivning, en pris- og avancelovgivning, som dæmper op for lønglidning, fordi den, hvis den er ikke-overenskomstmæssig, ikke kan indregnes i priserne.

Det sjette synspunkt er, at man vil løse alverdens problemer lige netop nu. Det er en smuk og stor målsætning at stille op, og det er da slet ikke sådan, at regeringen ikke kunne tænke sig at løse mange flere problemer på samme tid. Dette med at slå to fluer med ét smæk er jo ganske godt. Kunne man slå mange fluer med ét smæk, var det jo rart. Det, man først og fremmest har været interesseret i, var, at vi samtidig skulle lave en skattereform og en medejendomsretsreform og flere andre ting. Man ved jo, hvor delte meningene er i tinget om netop disse to ting, og hvor uhyre kompliceret en mulig løsning ville være at finde frem til. Derfor er der vel heller ingen grund til at tage sådanne tanker helt alvorligt.

På baggrund af disse stærkt modsatte synspunkter – eller skal jeg sige disse syns-